

Capitolul I. Considerații introdutive privind daunele-interese

1. De-a lungul timpului, teoria generală a obligațiilor s-a schimbat puțin doar în aparență, evoluția – ca lege fundamentală a dreptului – punându-și amprenta, și în această materie, din necesitatea de a adapta regula de drept realităților sociale.

Dacă principiile generale ce guvernează obligațiile se caracterizează printr-o relativă stabilitate, în schimb, la nivelul unor instituții importante din cadrul acestora – cum este și cazul răspunderii civile – **modificările sunt substanțiale** și ușor de sesizat.

Codul civil consacră, în această materie, regula potrivit căreia întotdeauna creditorul are dreptul de a primi îndeplinirea exactă a obligației, în caz contrar având dreptul la daune. Dacă principiul a rămas același, nicăieri altundeva decât în cadrul instituției „dez-dăunărilor” nu poate fi observată cu mai multă claritate influența pe care evoluția fenomenului economico-social a exercitat-o asupra materiei obligațiilor.

Motivat de numeroasele modificări legislative, de controversele doctrinare și, nu în ultimul rând, de soluțiile jurisprudențiale neunitare din această materie, considerăm utilă și necesară **prezentarea instituției daunelor așa cum există ea astăzi.**

2. Din vasta problematică a dezdăunărilor și, implicit, a răspunderii civile, lucrarea de față își propune să analizeze doar ipoteza neexecutării obligațiilor pecuniare pentru care daunele ce se

cuvin creditorului sunt evaluate de legiuitor, adică doar regimul juridic al dobânzii legale. Mai este necesară încă o precizare pentru a stabili întocmai limitele prezentului demers: titlul lucrării – **„Regimul juridic al dobânzii legale”** – sugerează că în cuprinsul acesteia ar trebui să se regăsească tratată instituția dobânzii legale prin prisma dublei sale naturi juridice: ca daună și ca fruct civil, dar, față de amploarea problemelor teoretice și practice generate de dobânda legală cu titlul de daune, sfera noastră de interes se circumscrie numai acestui din urmă aspect. În concluzie, în cele ce urmează vom aborda doar **regimul juridic al dobânzii legale cu titlul de daune pentru neexecutarea obligațiilor bănești**.

Secțiunea 1. Daunele-interese – modalitate de executare a obligațiilor sau formă a răspunderii civile?

3. Primul articol¹ din Codul civil dedicat efectelor obligațiilor consacră, cu titlu de **principiu**, dreptul creditorului de a primi îndeplinirea exactă a obligației, în caz contrar acesta având dreptul la daune. Se consideră că dispozițiile art. 1073 C. civ., care reglementează principalul efect al unei obligații, își găsesc aplicabilitatea numai în cazul neexecutării obligațiilor contractuale, deoarece textul indicat se află situat în capitolul intitulat **„Despre efectele obligațiilor”**, în al cărui cuprins legiuitorul român reglementează la un loc daunele-interese cu răspunderea contractuală, majoritatea

¹ Art. 1073 C. civ. are următorul conținut: *„Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare”*.

autorilor analizând articolul în discuție în cadrul răspunderii contractuale.

4. În ceea ce ne privește, suntem de părere că principiul enunțat mai sus este incident **în cazul neexecutării oricărei obligații**, indiferent de izvorul acesteia. În argumentarea celor susținute, trebuie pornit de la observația că efectele obligațiilor sunt tratate distinct de efectele contractului, în capitole diferite. Un prim considerent avut în vedere pentru concluzia expusă ar fi acela că mai întâi se reglementează, distinct, fiecare tip de obligație în funcție de izvorul ei și apoi, unitar, efectele oricărei obligații, indiferent de izvorul acesteia. Titlul Capitolului VII, care conține articolul în discuție – „Despre efectele obligațiilor” – arată, de asemenea, că legiuitorul nu diferențiază efectele obligațiilor în funcție de izvorul acestora ori după un alt criteriu; or, dacă acesta nu distinge, nici interpretului nu-i este permis să o facă.

Un alt argument ar fi acela că în cuprinsul art. 1073 C. civ. sunt utilizați termenii generici „creditor” și „debitor”, care sunt folosiți în cadrul oricărui raport obligațional, nu numai în cuprinsul celui de origine contractuală, pentru a-l desemna pe cel îndreptățit a primi prestația, respectiv pe cel ținut a o îndeplini. Este adevărat că pentru indicarea acestora se apelează și la denotațiuni specifice – *solvens, accipiens, gerant* etc. – dar această situație se întâlnește numai în cadrul reglementării actului juridic unilateral, cvasicontractului, delictului și cvasidelictului, ca izvoare de obligații, care se realizează diferențiat, anterior stabilirii efectelor obligațiilor; ele nu sunt utilizate și în cadrul prevederilor subsecvente, care stabilesc efectele acestor obligații, în cuprinsul cărora legiuitorul a înțeles să nu distingă.

Împrejurarea că o parte din dispozițiile capitolului amintit reglementează dezvăunările în materie contractuală nu contravine susținerilor noastre: odată consacrat dreptul la daune în materie

extracontractuală și contractuală, prin dispozițiile **art. 1079-1087 C. civ.** se particularizează dreptul la dezdăunări al creditorului contractual. Prin aceste prevederi nu s-a urmărit a se da specificitate creditorului contractual în raport cu cel extracontractual, în sensul că numai cel dintâi ar avea dreptul „**de a dobândi îndeplinirea întocmai a obligației**”, ci s-a dorit **a se particulariza dreptul la daune al creditorului contractual în raport cu cel al creditorului extracontractual** în ipoteza neexecutării obligației.

Tot în același capitol există dispoziții – **art. 1088-1090 C. civ.**¹ – prin care se nuanțează și dreptul la dezdăunări în cazul neîndeplinirii obligațiilor bănești, ceea ce se constituie într-un argument pentru susținerile anterioare: și acestea particularizează un **drept la daune – cel al creditorului unei obligații pecuniare neexecutate** – și care se alătură celor care nuanțează dreptul la dezdăunări al creditorului contractual.

¹ Art. 1088 C. civ. prevede: „(1) La obligațiile care au de obiect o sumă oarecare, daunele-interese pentru neexecutare nu pot cuprinde decât dobânda legală, afară de regulile speciale în materie de comerț, de fidejusiune și societate. (2) Aceste daune-interese se cuvin fără ca creditorul să fie ținut a justifica despre vreo pagubă; nu sunt debite decât din ziua cererii în judecată, afară de cazurile în care, după lege, dobânda curge de drept”.

Art. 1089 C. civ. arată: „(1) Dobânda pe timpul trecut poate produce dobândă, sau prin cerere în judecată sau prin convenție specială, numai ca, sau în cerere sau în convenție, să fie chestiune de dobândă debită cel puțin pentru un an întreg. (2) Clauza prin care, de mai înainte și în momentul formării unei convenții alta decât o convenție comercială, se va stipula dobânda la dobânzile datorite pentru un an sau pentru mai puțin, ori mai mult de un an, sau la alte venituri viitoare, se va declara nulă”.

În ceea ce privește **art. 1075-1078 C. civ.**¹, apreciem că și acestea sunt aplicabile **tuturor obligațiilor, indiferent de izvorul lor**, în măsura în care obligațiile *intuitu personae* ori mijloacele puse la îndemâna creditorului prin dispozițiile art. 1076-1077 C. civ., pentru ca acesta să primească îndeplinirea exactă a dreptului său, sunt compatibile cu caracterul extracontractual al obligației respective.

5. În concluzie, dispozițiile art. 1073 C. civ., care consacră atât dreptul creditorului la îndeplinirea exactă a obligației, cât și, în caz contrar, dreptul la dezdăunări al acestuia, se circumscriu **tuturor obligațiilor, indiferent de izvorul lor**; ceea ce comportă diferențieri sunt doar **limitele și condițiile dreptului la daune**, particularizarea realizându-se în funcție de izvorul obligației și de tipul acesteia – pecuniară sau de altă natură.

6. Natura juridică a dreptului la daune al creditorului, în cazul neexecutării unei obligații, a generat controverse doctrinare, punându-se problema de a ști dacă ne aflăm în prezența unei executări, fie ea și silită, a obligației inițiale, sau este vorba de executarea unei alte obligații, aceea de a repara prejudiciul, adică dacă

¹ Art. 1075 C. civ. are următorul conținut: „Orice obligație de a face sau de a nu face se schimbă în dezdăunări, în caz de neexecutare din partea debitorului”.

Art. 1076 C. civ. arată: „Creditorul poate cere a se distruge ceea ce s-a făcut, călcându-se obligația de a nu face și poate cere a fi autorizat a distruge el însuși, cu cheltuiala debitorului, afară de dezdăunări”.

Art. 1077 C. civ. prevede: „Nefiind îndeplinită obligația de a face, creditorul poate asemenea să fie autorizat de a o aduce el la îndeplinire, cu cheltuiala debitorului”.

Art. 1078 C. civ. stipulează: „Dacă obligația consistă în a nu face, debitorul, care a călcat-o, este dator de a da despăgubire pentru simplul fapt al contravenției”.

daunele ce se cuvin creditorului reprezintă o modalitate de executare a obligației sau o formă de răspundere, sau, altfel spus, dacă dreptul la daune este un efect al obligației sau un efect al neexecutării obligației (adică o formă a răspunderii)¹.

Răspunsul merită a fi dat și prin prisma consecințelor pe care le generează această calificare cu privire la incidența altor instituții juridice precum: momentul și mecanismul juridic la care și prin intermediul căruia are loc transformarea sau înlocuirea obligației inițiale, izvorul obligației subsecvente, garanțiile pe care le are la îndemână creditorul pentru realizarea creanței sale, momentul nașterii dreptului la daune, precum și data la care creditorul poate solicita executarea noii obligații, momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție etc.

7. Într-o primă opinie², s-a susținut că este vorba de o **executare silită prin echivalent a obligației inițiale**, deoarece creanța

¹ Cu privire la această problemă, *Proiectul noului Cod civil*, în art. 1007, având denumirea marginală „Drepturile creditorului”, prevede: „Creditorul are dreptul la îndeplinirea exactă și la timp a obligației. În caz contrar, creditorul are dreptul, la alegere, să ceară executarea silită, rezoluțiunea contractului ori să suspende executarea propriei obligații”, iar art. 1008, sub denumirea marginală „Prejudiciul”, arată expres că „în toate cazurile, debitorul este ținut să repare prejudiciile cauzate din culpa sa”.

² T.R. Popescu, P. Anca, *Teoria generală a obligațiilor*, Ed. Științifică, București, 1968, p. 318; E. Safta-Romano, *Drept civil. Obligații. Curs teoretic și practic*, Ed. Neuron, Focșani, 1994, p. 265; C. Stătescu, C. Bîrsan, *Drept civil. Teoria generală a obligațiilor*, Ed. All, București, 1997, p. 300-301. Acești autori, deși afirmă inițial că este vorba de o executare prin echivalent, arătând că „prin executarea prin echivalent se urmărește să se obțină o sumă care să înlocuiască în patrimoniul creditorului valoarea pe care o reprezintă prestația la care era îndreptățit din partea debitorului său”, ulterior susțin că obligația rezultând din contract este înlocuită printr-o altă obligație, ce rezultă din neexecutarea vechii obligații contractuale și care are un conținut cu totul diferit de cea din contract: aceea de a repara

originară este înlocuită cu o creanță în despăgubire, în virtutea primei obligații ce are acest obiect subsidiar, subînțeleș, cu titlu de sancțiune a neexecutării obligației înseși.

8. Alți autori consideră că este vorba despre **răspunderea celui obligat**, adică acesta va avea o **obligație nouă** – de a repara prejudiciul pe care l-a cauzat creditorului prin neexecutarea, *lato sensu*, a obligației sale –, argumentele invocate în susținerea acestei afirmații fiind diferite.

Astfel, potrivit unui punct de vedere¹, obligația primară nu se stinge, ci doar **se transformă în obligația de a plăti daune-interese**, aceasta din urmă găsindu-și temeiul în contractul încheiat de părți; transformarea obligației primare îmbracă forma unei **novații** care este fundamentată pe un pact tacit existent în contractul inițial.

Într-o altă opinie², răspunderea debitorului nu este un efect al obligației născute din contract, ci **consecința încălcării obligației contractuale**, această încălcare constituind un **izvor de obligații distinct de contract**. Obligația care se naște din acest nou izvor are ca obiect tocmai repararea prejudiciului cauzat creditorului prin faptul neexecutării și poate diferi ca întindere și conținut de cea inițială³.

prejudiciul cauzat prin neexecutare, creanța inițială fiind înlocuită cu o sumă de bani ce reprezintă echivalentul prejudiciului.

¹ I.M. Anghel, Fr. Deak, M.F. Popa, Răspunderea civilă, Ed. Științifică, București, 1970, p. 299.

² S. Angheni, Clauza penală în dreptul civil și comercial, Ed. Oscar Print, București, 2000, p. 8.

³ O parte a doctrinei utilizează cele două expresii – „executare prin echivalent” și „răspundere contractuală” – ca fiind sinonime, afirmând: „când una din părți nu execută prestațiile pe care le datorează, se poate obține executarea prin echivalent. Cu alte cuvinte, se angajează răspunderea civilă contractuală a debitorului, care va fi obligat să plătească o

9. În situația în care se afirmă că ne aflăm în prezența unei executări prin echivalent, evident că nu poate fi vorba de o executare a obligației inițiale, având în vedere că se va primi de către creditor prestația „echivalentă”, și nu cea inițială, asumată și care poate diferi cantitativ sau calitativ de aceasta. Opinia potrivit căreia creanța originală este înlocuită de alta – aceea de reparare a

sumă de bani cu titlu de despăgubiri pentru a-i repara prejudiciul cauzat”. În acest sens, *I. Turcu, L. Pop*, Contracte comerciale, Ed. Lumina Lex, București, 1998, vol. II, p. 462, 466.

Alți autori, fără a distinge dacă este vorba de o executare prin echivalent sau formă de răspundere, atunci când analizează efectele obligațiilor, tratează direct daunele-interese ca reprezentând „indemnitatea la care este îndreptățit creditorul pentru prejudiciul cauzat de neexecutare, ce constă într-o sumă de bani echivalentă cu folosul pe care i l-ar fi adus creditorului îndeplinirea exactă, totală și la timp a obligației”. A se vedea *C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu*, Tratat de drept civil român, Ed. All, București, 1998, vol. II, p. 332. În aceeași manieră de abordare se apreciază că „obiectul acestei prestații trebuie să fie echivalent, adică să poarte asupra unui echivalent bănesc corespunzător cu valoarea pe care prestația specifică o reprezenta pentru creditor”. În acest sens, a se vedea *M.B. Cantacuzino*, Elementele dreptului civil, Ed. All Educațional, București, 1998, p. 425.

O altă explicație dată în rezolvarea problemei în discuție a fost cea potrivit căreia creditorul are două drepturi: unul principal, acela de a obține executarea directă sau forțată a înseși obligației, și un drept accesoriu, acela de a obține daune-interese în cazul neexecutării sau executării tardive. A se vedea *C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu*, op. cit., p. 318.

Alți autori arată că „din economia textelor legale referitoare la răspunderea contractuală rezultă că daunele-interese reprezintă mijlocul juridic supletiv și de drept comun pentru executarea prin echivalent a obligațiilor contractuale; ceea ce înseamnă că, în caz de neexecutare a obligațiilor în natura lor specifică, părțile contractante pot alege și alte echivalente, cum ar fi, de exemplu, darea în plată a unui bun în locul prestației neexecutate sau înlocuirea prestației neexecutate cu a o altă prestație”. A se vedea *I. Albu*, Drept civil. Contractul și răspunderea contractuală, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1994, p. 252.

prejudiciului – care are un conținut cu totul diferit, nu explică în ce temei garanțiile care însoțeau obligația inițială, care se stinge, supraviețuiesc și însoțesc noua obligație.

10. Nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia obligația veche suferă o novație, întrucât întotdeauna novația este expresă, și nu subînțeleasă sau prezumată. Pe de altă parte, în cazul novației, garanțiile ce însoțeau obligația inițială nu vor însoți obligația novată decât dacă există prevedere expresă în acest sens în convenția părților.

11. În ceea ce ne privește, suntem de părere că în cazul neexecutării, *lato sensu*, a unei obligații, dreptul la daune reprezintă o **formă de răspundere civilă**, și nu o modalitate de executare a obligației inițiale; debitorului îi incumbă o **nouă obligație**, de a repara prejudiciul pe care l-a cauzat creditorului, acesta fiind titularul unei creanțe noi, care reprezintă echivalentul bănesc al pagubei suferite. Nu este vorba de executarea obligației inițiale, ci a unei alte obligații al cărei obiect este acela de a da o sumă de bani, indiferent care a fost obiectul obligației primare, întrucât tocmai obligația inițială nu se execută și generează în patrimoniul creditorului o pagubă ce trebuie acoperită. Suma de bani nu reprezintă un echivalent al prestației inițiale a debitorului, ci este destinată să acopere prejudiciul cauzat prin neexecutare. Acesta poate fi mai mare, mai mic sau egal cu valoarea prestației inițiale și poate fi evaluat judiciar, legal sau convențional. Cele susținute sunt bine evidențiate mai ales în cazul întârzierii în executare, împrejurare în care debitorul va executa și obligația inițială și va datora și daune pentru prejudiciul cauzat prin întârziere.

Un argument pentru faptul că ne aflăm în prezența unei alte obligații, a unei forme de răspundere, îl constituie **etimologia terme-**

nului „daune-interese”, care provine din latinescul *id quod interes*, ceea ce înseamnă că paguba suferită de creditor trebuie reparată.

12. Cele două obligații nu se confundă nici ca izvor, nici din punct de vedere al conținutului, al naturii ori întinderii lor.

Izvoarele acestora sunt distincte: pentru obligația primară, de la caz la caz, contractul, gestiunea de afaceri, delictul etc., iar pentru cea de-a doua, faptul prejudiciabil constând în neexecutarea obligației inițiale.

În legătură cu acest aspect este necesară o observație: deși diferite, izvoarele celor două obligații nu sunt total independente, ci legate, subsecvente; prima obligație constituie condiția-premisă pentru cea secundară, în sensul că aceasta din urmă n-ar fi putut să apară în absența întrunirii condițiilor prevăzute de lege pentru existența faptului juridic *lato sensu*, generator al raportului obligațional inițial. Pentru a exista neexecutarea – faptul prejudiciabil, izvor al obligației subsecvente – este necesar ca, în prealabil, să existe obligația ce trebuie executată, adică condițiile legale pentru existența gestiunii de afaceri, a contractului etc.

13. Între **efectul** obligației inițiale – îndeplinirea exactă a acesteia – și antrenarea răspunderii civile cu obligarea la plata daunelor, se interpune un fapt juridic – neexecutarea. S-a afirmat că a doua obligație se naște împotriva voinței debitorului¹, dar credem noi că nu independent de aceasta. Mai mult de atât, debitorul are rolul esențial în apariția ei: el are puterea de a hotărî cu privire la obligația inițială și optează pentru neexecutare, astfel încât atât neexecutarea obligației primare, cât și nașterea celei subsecvente îi sunt imputabile.

¹ S. Angheni, op. cit., p. 9.

14. Întinderea și natura obligației subsecvente pot diferi față de cele ale obligației inițiale. Obligația secundară va avea ca obiect a da o sumă de bani, indiferent că a fost vorba de neîndeplinirea unei obligații pecuniare sau a uneia de altă natură. Suma de bani va fi egală cu întinderea prejudiciului cauzat creditorului prin faptul neexecutării, indiferent care a fost valoarea prestației inițiale. **Reparația** nu reprezintă echivalentul obligației neexecutate, ci **compensează prejudiciul** rezultat din neonorarea contractului.

Se consideră că obligația de a repara prejudiciul, cauzat prin faptul neexecutării obligației, are ca obiect **a da o sumă de bani** destinată acoperirii acestuia; apreciem că, deși în cvasimajoritatea situațiilor se întâmplă așa, nu înseamnă că în mod exclusiv obiectul obligației de a repara prejudiciul constă în a da o sumă de bani. În acest sens, poate fi invocată situația în care părțile au evaluat anticipat prejudiciul printr-o clauză penală care, potrivit art. 1066 C. civ.¹, constă în „a da un lucru în caz de neexecutare”, ceea ce înseamnă că obiectul clauzei penale poate fi **și altceva decât sumă de bani**.

15. Momentul nașterii noii obligații, respectiv a dreptului corelativ al creditorului la daune, este cel al îndeplinirii tuturor condițiilor necesare pentru antrenarea răspunderii civile, **inclusiv punerea în întârziere**, acolo unde este cazul. Angajarea răspunderii nu are loc la data săvârșirii faptului prejudiciabil, deoarece, deși există izvorul obligației, până la punerea în întârziere nu există prejudiciu, ceea ce atrage inexistența răspunderii și a dreptului la daune.

¹ Art. 1066 C. civ. are următorul conținut: „Clauza penală este aceea prin care o persoană, spre a da asigurare pentru executarea unei obligații, se leagă a da un lucru în caz de neexecutare din parte-i”.

Obligația inițială nu se stinge și nici nu se transformă în momentul neexecutării sale, ci **coexistă** cu obligația subsecventă, generată prin faptul neexecutării și constând în repararea prejudiciului. Cu privire la perioada în care acestea există în paralel, respectiv în legătură cu **momentul la care se sting**, trebuie făcută distincție după cum este vorba doar de o întârziere în executare, obligația inițială fiind susceptibilă de executare în natură, ori aceasta a devenit imposibil de executat. În această din urmă ipoteză, cele două obligații vor coexista în intervalul cuprins între momentul în care debitorul este în întârziere și până la momentul în care obligația inițială devine imposibil de executat în mod culpabil, moment la care aceasta se va stinge și va supraviețui doar dreptul la dez-dăunări; dacă imposibilitatea de executare este fortuită, se sting ambele obligații, iar dacă intervine o cauză de stingere a obligațiilor care asigură realizarea creanței, situația corespunde unei întârzieri în executare. În această variantă, cele două obligații coexistă pe perioada cuprinsă între data în care debitorul este în întârziere și aceea la care se execută obligația inițială, pentru acest interval creditorul având dreptul la daune.

Dacă intervine o imposibilitate fortuită de executare, se sting ambele obligații, iar dacă imposibilitatea de executare este culpabilă, operează transferul în domeniul neexecutării, cu soluțiile prezentate mai sus. Deci, în momentul în care **obligația inițială se stinge prin executare sau devine imposibil de executat în mod neculpabil, se stinge și obligația de plată a daunelor.**

În cazul în care intervine **imposibilitatea culpabilă de executare în natură**, voluntară sau silită, **se va stinge numai obligația inițială**, obligația subsecventă supraviețuind. Așa se explică faptul că **executarea în natură a obligației inițiale poate fi cumulată cu aceea de reparare a prejudiciului cauzat prin întârziere**, precum și

posibilitatea creditorului de a reveni¹ și de a cere executarea în natură, după ce a solicitat rezoluțiunea judiciară a contractului cu daune, atât timp cât executarea obligației inițiale mai este posibilă și în interesul său, iar cauza dedusă judecății nu a fost soluționată irevocabil.

Titularul dreptului de opțiune cu privire la executarea uneia din cele două obligații este **creditorul**, care își va exercita dreptul în funcție de interesul său, în mod discreționar, putând interveni cenzura instanței, totuși, în situația în care prerogativele conferite sunt exercitate abuziv.

16. Supraviețuirea obligației inițiale, împrejurarea că ea constituie premisa celei de-a doua obligații, faptul că acestea au un punct comun explică de ce **garanțiile care însoțeau obligația inițială** nu se sting, ci se mențin și pot fi valorificate de creditor pentru realizarea noii sale creanțe constând în daunele ce i se cuvin pentru repararea prejudiciului suferit ca urmare a neexecutării obligației inițiale.

Garanțiile sunt mijloace juridice aflate la îndemâna creditorilor în scopul realizării creanțelor acestora, deci a obligației primare. De fapt, acestea își găsesc menirea tocmai în cazul neexecutării obligației inițiale; rolul lor este tocmai de a-l asigura pe creditor, în cazul neîndeplinirii de către debitor a obligației asumate, adică **de a-i garanta realizarea creanței de daune**, deoarece, dacă se execută întocmai obligația primară, garanția reală sau personală nu-și va găsi aplicabilitate, nu devine utilă, nu produce efecte juridice. Garanția presupune ca ipoteză neexecutarea obligației garantate și este grefată, prin însăși constituirea sa, pe creanța de daune a creditorului, și nu pe creanța inițială.

¹ V. Stoica, Rezoluțiunea și rezilierea contractelor civile, Ed. All Educațional, București, 1997, p. 109.

17. Termenele de prescripție a celor două drepturi la acțiune încep să curgă de la momente diferite: pentru dreptul la acțiune corespunzător creanței inițiale – în funcție de izvorul obligației, natura acesteia etc. – iar pentru dreptul la acțiune, corelativ creanței de daune, din momentul în care debitorul este în întârziere privind executarea obligației inițiale, dar nu mai târziu de împlinirea termenului de prescripție corespunzător dreptului la acțiune referitor la obligația inițială.

Secțiunea a 2-a. Daunele-interese. Noțiuni. Categorii. Metode de evaluare. Condiții de acordare

18. Potrivit art. 1073 C. civ., în cazul în care debitorul nu își execută întocmai obligația care îi incumbă, creditorul are dreptul la dezdăunări sau daune-interese, așa cum arată legiuitorul în cuprinsul altor texte din Codul civil.

Dezdăunările sau daunele reprezintă valoarea ce i se cuvine creditorului pentru acoperirea prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a neexecutării, *lato sensu*, a obligației de către debitor, pentru desemnarea aceleiași noțiuni fiind folosiți și termenii de „**despăgubiri**” sau „**daune-interese**”. Deși au aceeași semnificație, se observă că prima denotațiune este utilizată fie în mod generic, fie în materia răspunderii delictuale, care constituie dreptul comun în materia răspunderii, pe când cel de „daune-interese” se folosește cu precădere în domeniul contractual.

19. Daunele-interese erau numite în dreptul roman *id quod interes* – ceea ce înseamnă că paguba suferită de creditor trebuia